

[Aagaard]

sat er til stede, nemlig en konkurrenceforbedring for vore eksporterhverv, og for det andet, at beskæftigelsen kan styrkes i de kommende år i størrelsesordenen 50.000-70.000. Uanset hvordan vi end vender og drejer det, er det den eneste vej, for at vi kan komme til det punkt, hvor vi ikke længere oparbejder en større udlandsgæld, men får den afviklet og kommer i gang med afdragene på den alt for store udlandsgæld.

Der er nu udstukket en vej, og det er op til vore virksomheder at udnytte de muligheder, der ligger i denne omlægning.

Aage Frandsen (SF):

Allerede under første behandling gav jeg på SF's vegne udtryk for, at SF var negativ over for lovforslagene som helhed, og vi tog ét spørgsmål op ud af mange, nemlig spørgsmålet om forholdet mellem de større og de mindre arbejdsgiveres belastning ved disse forslag. Vi nævnte i den forbindelse, at vi kunne se et problem for den lille købmand, og at vi kunne se et problem for de arbejdsgivere, der har få ansatte. Vi rejste problemet. Vi sagde, at det er nok noget, som hele Folketinget må være interesseret i at løse, og vi antydede, at der skulle være en højere bagatelgrænse, eventuelt en bundgrænse.

Det var dog småt i forhold til, hvad De Radikale rejste af ønsker og krav i denne forbindelse, og man må sige, at man jo nok havde regnet med, at De Radikale havde en række gode ideer til, hvordan man kunne løse det. Det Radikale Venstre gav i betænkningen efter første behandling også udtryk for, at der skulle laves en løsning for de små arbejdsgivere med under fem ansatte. Deres vilkår skulle forbedres, byrderne skulle for deres vedkommende lattes. Det var også, kan man sige, et stort krav at stille, for vi vidste jo, at det kostede mange penge. Vi turde ikke i vores betænkningssudkast stille så store krav.

Lad mig så spørge: Hvad er det så, Det Radikale Venstre har fået ud af det nu her mellem anden og tredje behandling? Alle havde sagt, at det var et ønske, der skulle opfyldes. De Radikale gjorde det til deres mærkesag. Spørgsmålet er så bare: Hvad blev der ud af det? Der er tale om forbedringer for nogle af de små arbejdsgivere, men der er også rent faktisk tale om en skærpelse for nogle af de små arbejdsgi-

vere, og jeg ved ikke rigtig, om det harmonerer med de synspunkter, Det Radikale Venstre gav udtryk for under førstebehandlingen og ligesådan under andenbehandlingen. Men vi får formentlig nu svar på, hvad De Radikale mener virkelig er udtryk for Det Radikale Venstres sejr i det her tilfælde.

Jeg vil da gerne i tilknytning til, hvad hr. Lykketoft sagde, sige, at det er meget interessant, hvad der sker i Folketinget i disse dage. Det er nærmest fra den ene dag til den anden, at situationen ændrer sig. I sidste uge troede vi andre, at denne forståelse mellem regeringen og Socialdemokratiet var af forholdsvis stærk karakter. Det troede vi indtil, skal vi sige onsdag. Så begyndte den at blive mindre og mindre. I har selvfølgelig vidst det hele tiden, hvordan forståelsen var, men vi andre vidste det ikke helt præcist.

I går kunne vi se, at forståelsen blev yderligere mindre, og så kan vi i dag forstå ud fra B.T., at forståelsen slet ikke er til stede. Det vil sige, at nu, når vi holder jul i fred, er vi altså tilbage til de gode gamle dage.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil begynde med at sige, at jeg meget langt er enig i de bemærkninger, SF's ordfører kom med her. Der blev ikke givet tilstrækkelig kompensation til de små. Det er helt korrekt, vi nåede ikke til bunds.

Om hvem der interesserede sig for, at netop de små skulle have noget, må jeg også sige, at jeg er enig i SF's udlægning: Det var først og fremmest os, der gjorde det. Jeg tror, jeg citerer SF's ordfører helt korrekt, når der blev sagt, at vi havde gjort det til vores mærkesag.

Jeg kan i den forbindelse nævne, hvad vi har skrevet i tillægsbetænkningen. Vi konstaterer først, at der på de to områder, nemlig med hensyn til at administrere det og hindre urimelige omgælder og med hensyn til de små virksomheder, er sket ændringer. Vi gennemgår derefter, hvad der er sket ved fjernelse af bagatelgrænsen, og siger om de små:

»Mulighederne for en tilfredsstillende lettelse ville have forudsat et større beløb end de 490 mio. kr., der var til rådighed. Mindretallet beklager, at det ikke var muligt at nå videre, men anser de opnåede ændringer for så væsentlige, at partiet er parat til at tage et medansvar for ændringerne.«